Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

15. september 2022 *

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – europæisk betalingspåkravsprocedure – forordning nr. 1896/2006 – artikel 16, stk. 2 – frist på 30 dage til at indgive indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav – artikel 20 – prøvelsesprocedure – artikel 26 – anvendelse af national ret på processuelle spørgsmål, som ikke specifikt er behandlet i denne forordning – covid-19-pandemien – national lovgivning, hvorved de processuelle frister i civile sager er blevet afbrudt i nogle uger«

I sag C-18/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) ved afgørelse af 27. november 2020, indgået til Domstolen den 12. januar 2021, i sagen

Uniqa Versicherungen AG

mod

VU,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe (refererende dommer), Domstolens præsident, K. Lenaerts, som fungerende dommer i Tredje Afdeling, og dommerne N. Jääskinen, M. Safjan og N. Piçarra,

generaladvokat: A.M. Collins,

justitssekretær: fuldmægtig M. Krausenböck,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 19. januar 2022,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Uniqa Versicherungen AG ved Rechtsanwalt S. Holter og Prozessbevollmächtigter S. Pechlof,

– VU ved Rechtsanwalt M. Brandt,

* Processprog: tysk.

– den østrigske regering ved A. Posch, E. Samoilova, U. Scheuer og J. Schmoll, som befuldmægtigede,

– den græske regering ved S. Charitaki, V. Karra og A. Magrippi, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved M. Heller og I. Zaloguin, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 31. marts 2022,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 20 og 26, sammenholdt med artikel 16, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (EUT 2006, L 399, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2421 af 16. december 2015 (EUT 2015, L 341, s. 1) (herefter »forordning nr. 1896/2006«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Uniqa Versicherungen AG, som er et østrigsk forsikringsselskab, og VU, som er tysk statsborger, vedrørende fuldbyrdelsen af et europæisk betalingspåkrav, der er blevet forkyndt for VU.

Retsforskrifter

EU-retten

3 8., 9., 18. og 24. betragtning til forordning nr. 1896/2006 har følgende ordlyd:

»(8) De deraf følgende hindringer for adgangen til effektive retsmidler i grænseoverskridende sager og den fordrejning af konkurrencen på det indre marked, der opstår som følge af skævheder med hensyn til virkemåden af de procesmidler, som fordringshavere råder over i de forskellige medlemsstater, nødvendiggør fællesskabslovgivning, som sikrer ensartede vilkår for fordringshavere og skyldnere overalt i Den Europæiske Union.

(9) Denne forordning har til formål at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne ved at indføre en europæisk betalingspåkravsprocedure og at muliggøre fri bevægelighed for europæiske betalingspåkrav overalt i medlemsstaterne ved at fastsætte mindstestandarder, hvis overholdelse overflødiggør en mellemliggende procedure i fuldbyrdelsesstaten forud for anerkendelsen og fuldbyrdelsen.

[…]

(18) I det europæiske betalingspåkrav bør skyldneren informeres om, at han har valget mellem at betale det beløb, som fordringshaveren er blevet tilkendt, eller sende en indsigelse inden for en frist på tredive dage, hvis han ønsker at bestride kravet. Ud over at blive gjort bekendt med de fuldstændige oplysninger om kravet fremlagt af fordringshaveren bør skyldneren gøres opmærksom på det europæiske betalingspåkravs retlige betydning og specielt konsekvenserne af at lade kravet være ubestridt.

[…]

(24) En indsigelse, der er indgivet inden for den fastsatte frist, bør bringe den europæiske betalingspåkravsprocedure til ophør og indebære, at sagen automatisk overgår til almindelig civil retssag, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves. Ved anvendelsen af denne forordning bør udtrykket »almindelig civil retssag« ikke nødvendigvis fortolkes ud fra national lov.«

4 Denne forordnings artikel 1 har følgende ordlyd:

»1. Denne forordning har til formål:

a) at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne ved at indføre en europæisk betalingspåkravsprocedure,

og

b) at muliggøre fri bevægelighed for europæiske betalingspåkrav overalt i medlemsstaterne ved at fastsætte mindstestandarder, hvis overholdelse overflødiggør en mellemliggende procedure i fuldbyrdelsesstaten forud for anerkendelsen og fuldbyrdelsen.

2. Denne forordning er ikke til hinder for, at en fordringshaver kan forfølge et krav som omhandlet i artikel 4 ved brug af en anden procedure, der er hjemlet i en medlemsstats lov eller i fællesskabsretten.«

5 Nævnte forordnings artikel 12, stk. 3, bestemmer:

»I det europæiske betalingspåkrav gøres skyldneren opmærksom på, at han har valget mellem:

a) at betale fordringshaveren det beløb, som er anført i betalingspåkravet,

eller

b) at modsætte sig betalingspåkravet ved at indgive en indsigelse til den udstedende ret, som skal sendes senest tredive dage efter, at betalingspåkravet er blevet forkyndt for ham.«

6 Samme forordnings artikel 16 med overskriften »Indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav« fastsætter i stk. 1-3:

»1. Skyldneren kan indgive en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav over for den udstedende ret ved anvendelse af formular F i bilag VI, som fremsendes til ham sammen med det europæiske betalingspåkrav.

2. Indsigelsen sendes senest tredive dage efter, at betalingspåkravet er blevet forkyndt for skyldneren.

3. Skyldneren angiver i indsigelsen, at han bestrider kravet, men er ikke forpligtet til at angive grundene hertil.«

7 Artikel 17 i forordning nr. 1896/2006 med overskriften »Virkninger af indgivelsen af en indsigelse« bestemmer:

»1. Indgives der en indsigelse inden for den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, fortsætter sagen ved de kompetente retter i udstedelsesstaten, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves. Sagen fortsætter i overensstemmelse med reglerne for:

a) den europæiske småkravsprocedure i [Europa-Parlamentets og Rådets] forordning (EF) nr. 861/2007 [af 11. juli 2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure (EUT 2007, L 199, s. 1)], hvis det er relevant, eller

b) en passende national civilretlig procedure.

2. Har fordringshaveren ikke meddelt, hvilken af procedurerne i stk. 1, litra a) og b), vedkommende anmoder om anvendelse af i forbindelse med kravet i den retssag, der følger i tilfælde af indsigelse, eller har fordringshaveren anmodet om, at den europæiske småkravsprocedure i forordning (EF) nr. 861/2007 anvendes i forbindelse med et krav, der ikke falder ind under nævnte forordnings anvendelsesområde, overgår retssagen til en passende national civilretlig procedure, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at en sådan overgang ikke foretages.

3. Har fordringshaveren forfulgt sit krav gennem den europæiske betalingspåkravsprocedure, er der intet i national lov, der berører hans stilling i en efterfølgende civil retssag.

4. Overgangen til civil retssag som omhandlet i stk. 1, litra a) og b), er underlagt loven i udstedelsesstaten.

5. Fordringshaveren underrettes om, hvorvidt skyldneren har indgivet en indsigelse, og om en eventuel overgang til civil retssag i henhold til stk. 1.«

8 Artikel 20 i forordning nr. 1896/2006 med overskriften »Prøvelse i særlige tilfælde« bestemmer:

»1. Efter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, har skyldneren ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav ved den kompetente ret i udstedelsesstaten i følgende tilfælde:

a) i) når påkravet er blevet forkyndt på en af de måder, der er fastsat i artikel 14,

og

ii) forkyndelsen ikke er blevet foretaget i så god tid, at skyldneren har kunnet varetage sine interesser under sagen, uden at dette skyldes fejl fra skyldnerens side,

eller

b) når skyldneren har været forhindret i at gøre indsigelse mod kravet som følge af force majeure eller som følge af ekstraordinære omstændigheder, der ikke skyldes fejl fra skyldnerens side,

forudsat at skyldneren i begge tilfælde har reageret hurtigst muligt.

2. Efter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, har skyldneren også ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav ved den kompetente ret i udstedelsesstaten, såfremt betalingspåkravet klart er blevet udstedt med urette i forhold til betingelserne i denne forordning, eller som følge af andre ekstraordinære omstændigheder.

3. Afviser retten skyldnerens anmodning under henvisning til, at ingen af de grunde til prøvelse, der er omhandlet i stk. 1 og 2, gør sig gældende, forbliver det europæiske betalingspåkrav virksomt.

Fastslår retten, at prøvelsen er berettiget af en af de grunde, der er omhandlet i stk. 1 og 2, er det europæiske betalingspåkrav uvirksomt.«

9 Forordningens artikel 26 med overskriften »Forholdet til national procesret« har følgende ordlyd:

»Alle processuelle spørgsmål, som ikke specifikt er behandlet i denne forordning, afgøres efter national lov.«

Østrigsk ret

10 Ved § 1, stk. 1, i COVID-19-Justiz-Begleitgesetz (den østrigske forbundslov om covid-19 -ledsageforanstaltninger inden for retsvæsenet) af 21. marts 2020 (BGBl. I nr. 16/2020) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »den østrigske covid-19-lov«), blev det fastsat, at alle processuelle frister i civile retssager, der begyndte at løbe efter den 21. marts 2020, eller som endnu ikke var udløbet på denne dato, skulle afbrydes indtil den 30. april 2020 og begynde at løbe forfra fra den 1. maj 2020.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

11 Den 6. marts 2020 udstedte Bezirksgericht für Handelssachen Wien (distriktsdomstolen i handelssager i Wien, Østrig) på anmodning af Uniqa Versicherungen et europæisk betalingspåkrav, der blev forkyndt for VU, som er en fysisk person med bopæl i Tyskland, den 4. april 2020. VU indgav indsigelse mod dette betalingspåkrav ved skrivelse afsendt den 18. maj 2020. Bezirksgericht für Handelssachen Wien (distriktsdomstolen i handelssager i Wien) afviste VU's indsigelse med den begrundelse, at den ikke var blevet indgivet inden for den frist på 30 dage, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006.

12 Handelsgericht Wien (handelsretten i Wien) ophævede som appelinstans denne kendelse på grundlag af § 1, stk. 1, i den østrigske covid-19-lov.

13 Uniqa Versicherungen har iværksat revisionsanke til prøvelse af Handelsgericht Wiens (handelsretten i Wien) afgørelse ved Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig), som er den forelæggende ret i denne sag.

14 Denne retsinstans har fremhævet, at § 1, stk. 1, i den østrigske covid-19-lov har afhjulpet den situation, at det på grund af sygdom blandt både det retslige personale og retsassistenter eller parter, eller på grund af de trufne foranstaltninger, ikke altid var muligt at overholde de processuelle frister.

15 Ifølge den forelæggende ret er der afvigende opfattelser i den østrigske retslitteratur med hensyn til, om denne nationale lovgivning kan anvendes på den frist for at indgive indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav, som er fastsat til 30 dage i artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, eller om forordningens artikel 20 udelukker anvendelse af den nævnte nationale lovgivning på fristen for at indgive indsigelse.

16 Nogle østrigske forfattere er af den opfattelse, at forordningens artikel 20 fastsætter en mulighed for prøvelse af det europæiske betalingspåkrav, der kan føre til annullation af dette, bl.a. i tilfælde, hvor der foreligger force majeure eller ekstraordinære omstændigheder såsom covid-19-krisen. Ifølge denne opfattelse er det ikke tilladt at anvende national ret for at tage hensyn til en sådan situation, idet denne er udtømmende reguleret ved forordningen.

17 Andre forfattere er af den opfattelse, at artikel 20 i forordning nr. 1896/2006 ikke er til hinder for at anvende en national lovgivning såsom § 1, stk. 1, i den østrigske covid-19-lov. Forordningens artikel 16, stk. 2, regulerer nemlig udelukkende indsigelsesfristens længde, mens spørgsmålet om en eventuel afbrydelse af denne frist ikke er blevet reguleret i EU-retten. Forordningens artikel 26, der hvad angår alle processuelle spørgsmål, som ikke specifikt er behandlet i forordningen, henviser til national ret, bør derfor anvendes. Ud fra denne synsvinkel har artikel 20 i forordning nr. 1896/2006 alene til formål at sikre rimelige resultater i særlige tilfælde, og den indeholder ikke generelle bestemmelser, der finder anvendelse på en særlig situation såsom covid-19-krisen.

18 På denne baggrund har Oberster Gerichtshof (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 20 og 26 i [forordning nr. 1896/2006] fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for den afbrydelse af den i forordningens artikel 16, stk. 2, fastsatte frist på 30 dage til at indgive indsigelse imod et europæisk betalingspåkrav, der blev indført ved § 1, stk. 1, i [den østrigske covid-19-lov], hvorefter alle processuelle frister i civile retssager, hvor den fristudløsende begivenhed indtræder efter den 21. marts 2020, eller fristerne endnu ikke er udløbet på dette tidspunkt, afbrydes til og med den 30. april 2020, hvorefter de begynder at løbe forfra fra den 1. maj 2020?«

Om det præjudicielle spørgsmål

19 Den forelæggende ret ønsker med spørgsmålet nærmere bestemt oplyst, om artikel 16, 20 og 26 i forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en national lovgivning, der blev vedtaget i forbindelse med covid-19-pandemiens udbrud, og hvorefter de processuelle frister i civile sager blev afbrudt i omkring 5 uger, anvendes på den frist på 30 dage, som er fastsat i denne forordnings artikel 16, stk. 2, for skyldnerens indgivelse af indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav.

20 I denne henseende bemærkes for det første, at det fremgår af niende betragtning til og artikel 1, stk. 1, litra a), i forordningen, at denne bl.a. har til formål at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne ved at indføre en europæisk betalingspåkravsprocedure,

21 Denne forenklede og ensartede procedure er ikke kontradiktorisk. Skyldneren får først kendskab til udstedelsen af det europæiske betalingspåkrav på det tidspunkt, hvor dette forkyndes for ham. Som det fremgår af artikel 12, stk. 3, i forordning nr. 1896/2006, er det først på dette tidspunkt, han bliver oplyst om, at han har mulighed for enten at betale fordringshaveren det beløb, som er anført i betalingspåkravet, eller at modsætte sig det over for den udstedende ret (dom af 13.6.2013, Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, præmis 29).

22 Forordningens artikel 16, stk. 1, præciserer i denne henseende, at skyldneren kan indgive en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav over for den udstedende ret. I denne artikels stk. 2 er det tilføjet, at indsigelsen skal sendes senest 30 dage efter, at betalingspåkravet er blevet forkyndt for skyldneren.

23 Som det fremgår af artikel 17 i forordning nr. 1896/2006, sammenholdt med 24. betragtning hertil, kan skyldneren således ved at indgive indsigelse inden for den fastsatte frist bringe den europæiske betalingspåkravsprocedure til ophør og foranledige, at sagen automatisk overgår til den europæiske småkravsprocedure som fastsat i forordning nr. 861/2007 eller en passende national civilretlig procedure, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves.

24 Denne mulighed for at indgive indsigelse tager sigte på at opveje den omstændighed, at det system, der er fastsat i forordning nr. 1896/2006, ikke forudser skyldnerens deltagelse i den europæiske betalingspåkravsprocedure, således at han har mulighed for at bestride kravet efter udstedelsen af dette europæiske betalingspåkrav (dom af 13.6.2013, Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, præmis 30). Denne del af proceduren er således afgørende for at sikre overholdelsen af retten til forsvar, der er fastsat i artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

25 Indsigelsesproceduren suppleres af skyldnerens ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav, når fristen for at indgive indsigelse er udløbet. Denne prøvelse kan imidlertid kun, som det fremgår af selve overskriften til denne forordnings artikel 20, ske i »særlige tilfælde« (dom af 22.10.2015, Thomas Cook Belgium, C-245/14, EU:C:2015:715, præmis 29).

26 Hvad nærmere bestemt angår artikel 20, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1896/2006 fastsætter denne bestemmelse, at der kan foretages prøvelse af det europæiske betalingspåkrav, når den manglende overholdelse af indsigelsesfristen på 30 dage som fastsat i denne forordnings artikel 16, stk. 2, skyldes force majeure eller ekstraordinære omstændigheder, der har forhindret skyldneren i at gøre indsigelse inden for denne frist.

27 Som det fremgår af ordlyden af artikel 20, stk. 1, litra b), skal tre kumulative betingelser være opfyldt, for at skyldneren er berettiget til at anmode om prøvelse af et europæisk betalingspåkrav i henhold til denne bestemmelse, nemlig for det første tilstedeværelsen af ekstraordinære omstændigheder eller force majeure, der har været skyld i, at skyldneren ikke har kunnet gøre indsigelse mod kravet inden for den fastsatte frist herfor, for det andet fraværet af fejl fra skyldnerens side og for det tredje betingelsen om, at sidstnævnte reagerer hurtigst muligt (jf. i denne retning kendelse af 21.3.2013, Novontech-Zala, C-324/12, EU:C:2013:205, præmis 24).

28 For det andet fremgår det hvad angår opbygningen af forordning nr. 1896/2006 af artikel 1, stk. 1, litra b), heri, sammenholdt med niende betragtning hertil, at denne forordning indeholder »mindstestandarder«, som er fastsat for at sikre fri bevægelighed for europæiske betalingspåkrav. Forordningen indfører således et ensartet middel for inddrivelse, hvorved den sikrer fordringshavere og skyldnere ensartede vilkår i hele Unionen, men fastsætter samtidig, at medlemsstaternes procesret finder anvendelse på alle processuelle spørgsmål, som ikke specifikt er behandlet i denne forordning (jf. i denne retning dom af 10.3.2016, Flight Refund, C-94/14, EU:C:2016:148, præmis 53).

29 Det er i lyset af disse bemærkninger, at den forelæggende rets spørgsmål skal besvares.

30 I det foreliggende tilfælde ønsker den forelæggende ret oplyst, om artikel 26 i forordning nr. 1896/2006 tillader, at en national lovgivning, hvorefter de processuelle frister i civile sager blev afbrudt i omkring 5 uger på grund af covid-19-pandemien, anvendes på den frist på 30 dage, der er fastsat i denne forordnings artikel 16, stk. 2, for at indgive indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav, eller om forordningens artikel 20, stk. 1, litra b), derimod skal fortolkes således, at denne bestemmelse udtømmende regulerer skyldnerens processuelle rettigheder i tilfælde af ekstraordinære omstændigheder, såsom omstændighederne i forbindelse med covid-19 -pandemien, således at forordningens artikel 26 ikke finder anvendelse.

31 I denne henseende er det absolut tænkeligt, at en skyldner i en europæisk betalingspåkravsprocedure kan have været forhindret i at indgive indsigelse mod betalingspåkravet på grund af ekstraordinære omstændigheder i forbindelse med covid-19 -pandemien. I så fald har vedkommende, når samtlige de betingelser, der er angivet i artikel 20, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1896/2006, og som er nævnt i denne doms præmis 27, er opfyldt, ret til at anmode om prøvelse af påkravet ved den kompetente ret i udstedelsesstaten.

32 Domstolen har imidlertid allerede fastslået, at eftersom EU-lovgiver har ønsket at begrænse prøvelsesproceduren til særlige situationer, skal den nævnte bestemmelse nødvendigvis gøres til genstand for en streng fortolkning (jf. i denne retning dom af 22.10.2015, Thomas Cook Belgium, C-245/14, EU:C:2015:715, præmis 31). Som det fremgår af selve ordlyden af den nævnte bestemmelse og navnlig af den heri opstillede betingelse om, at der ikke må foreligge fejl fra skyldnerens side, svarer de ekstraordinære omstændigheder, der er omhandlet i bestemmelsen, til omstændigheder, der kendetegner den pågældende skyldners individuelle situation. I forbindelse med covid-19-pandemien vil dette f.eks. være ved skyldnerens sygdom eller indlæggelse i tilknytning til coronavirus, som ville have forhindret den pågældende i at udøve sin indsigelsesret inden for den fastsatte frist.

33 Artikel 20, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1896/2006 finder derimod ikke anvendelse på ekstraordinære omstændigheder af systemisk karakter, såsom omstændigheder, der er knyttet til covid-19-pandemiens udbrud, som generelt har påvirket funktionen og administrationen af domstolene, hvis medvirken imidlertid er afgørende, jf. forordningens artikel 12, stk. 3, litra b), og artikel 16, stk. 1, for at skyldneren effektivt kan udøve sin ret til at indgive indsigelse, inden for den fastsatte frist, mod det europæiske betalingspåkrav, som er blevet forkyndt for vedkommende.

34 Det bemærkes i denne henseende, at som fremhævet i denne doms præmis 28 foretages der ikke ved forordning nr. 1896/2006 en fuldstændig harmonisering af alle aspekter af den europæiske betalingspåkravsprocedure. Forordningen bestemmer nemlig, jf. artikel 26, at medlemsstaternes procesret finder anvendelse på alle processuelle spørgsmål, som ikke specifikt er behandlet i denne.

35 Selv om forordningens artikel 16 og 20 giver skyldneren ret til at indgive indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav, der er blevet forkyndt for vedkommende, og herved harmoniserer en række aspekter af denne ret, såsom formforskrifter og fristen for at udøve denne ret, fristens begyndelsestidspunkt samt de særlige tilfælde, hvori skyldneren, efter udløbet af fristen, kan anmode om prøvelse af betalingspåkravet, regulerer den derimod hverken i disse artikler eller nogen anden bestemmelse i forordningen andre aspekter såsom grundene til afbrydelse eller suspension af fristen, mens den løber. Medlemsstaterne har derfor, i overensstemmelse med forordningens artikel 26, ret til at regulere sidstnævnte aspekter og således komplettere de processuelle aspekter, som ikke er reguleret ved artikel 16 og 20 i forordning nr. 1896/2006.

36 Det skal imidlertid præciseres, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at selv om det i mangel af EU-retlige bestemmelser på området i medfør af princippet om procesautonomi tilkommer hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at fastsætte processuelle regler, gælder dette dog kun på den betingelse, at disse regler ikke er mindre gunstige end dem, der regulerer tilsvarende situationer, der er underlagt national ret (ækvivalensprincippet), og at de ikke i praksis umuliggør eller uforholdsmæssigt vanskeliggør udøvelsen af de rettigheder, der er tillagt ved EU-retten (effektivitetsprincippet) (jf. i denne retning dom af 21.12.2021, Randstad Italia, C-497/20, EU:C:2021:1037, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis).

37 Hvad for det første angår overholdelsen af ækvivalensprincippet fremgår det af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at § 1, stk. 1, i den østrigske covid-19-lov finder anvendelse uden forskel på alle processuelle frister i civile sager, uanset retsgrundlaget for det pågældende søgsmål. Med forbehold for den forelæggende rets efterprøvelse synes en sådan lovgivning derfor at sikre, at betalingspåkravsprocedurer på grundlag af national ret og tilsvarende procedurer på grundlag af forordning nr. 1896/2006 behandles lige.

38 Hvad for det andet angår effektivitetsprincippet skal en national processuel lovgivning anses for at være i overensstemmelse med dette princip, såfremt den ikke skader den ligevægt mellem fordringshaverens og skyldnerens respektive rettigheder i forbindelse med en europæisk betalingspåkravsprocedure, som er etableret ved forordning nr. 1896/2006. Navnlig er en national lovgivning, der bevirker, at den frist for at indgive indsigelse mod et sådant betalingspåkrav, der er fastsat i forordningens artikel 16, stk. 2, afbrydes, i overensstemmelse med dette princip, når den synes begrundet i formålet om at sikre overholdelsen af skyldnerens ret til forsvar uden i praksis at gøre det uforholdsmæssigt vanskeligt at inddrive de omhandlede krav hurtigt og effektivt. Med henblik herpå skal den periode, hvori denne frist afbrydes, begrænses til det strengt nødvendige.

39 I det foreliggende tilfælde har den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning på ingen måde gjort indgreb i de aspekter, der er nævnt i denne doms præmis 35, og som er harmoniseret ved forordning nr. 1896/2006. Den har alene fastsat en afbrydelse af en varighed begrænset til omkring fem uger, der, således som den østrigske regering har bekræftet under retsmødet, svarede til den periode, hvori domstolenes virksomhed var alvorligt forstyrret som følge af en streng nedlukning på det nationale område på grund af covid-19-pandemien. Som Kommissionen har anført i sit skriftlige indlæg har denne lovgivning desuden ikke medført, at indsigelsesfrister, der var udløbet inden lovgivningens ikrafttræden, kom til at løbe igen.

40 Med forbehold for den forelæggende rets efterprøvelse synes en sådan national processuel lovgivning derfor kun at have gjort det muligt at forlænge inddrivelsen af krav nogle uger, samtidig med at den sikrede den effektive opretholdelse af den indsigelsesret, som er fastsat i artikel 16 i forordning nr. 1896/2006, og som er afgørende for den af EU-lovgiver tilstræbte ligevægt.

41 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal den forelæggende rets spørgsmål besvares med, at artikel 16, 20 og 26 i forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at en national lovgivning, der blev vedtaget i forbindelse med covid-19-pandemiens udbrud, og hvorefter de processuelle frister i civile sager blev afbrudt i omkring 5 uger, anvendes på den frist på 30 dage, som er fastsat i denne forordnings artikel 16, stk. 2, for skyldnerens indgivelse af indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav.

Sagsomkostninger

42 Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 16, 20 og 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2421 af 16. december 2015,

skal fortolkes således, at

de ikke er til hinder for, at en national lovgivning, der blev vedtaget i forbindelse med covid-19-pandemiens udbrud, og hvorefter de processuelle frister i civile sager blev afbrudt i omkring 5 uger, anvendes på den frist på 30 dage, som er fastsat i denne forordnings artikel 16, stk. 2, for skyldnerens indgivelse af indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav.

Underskrifter